

Θάνατος Κ. Σημίτη: Τα “εύσημα” της Δεξιάς σηματοδοτούν την ηθική και πολιτική χρεοκοπία της Σοσιαλδημοκρατίας

Του Βαγγέλη Λιγάση

«Ο Κώστας Σημίτης, ως πρωθυπουργός προώθησε μία μετριοπαθή εξωτερική πολιτική ταυτόχρονα με τη σταδιακή ιδιωτικοποίηση του μεγάλου ελληνικού δημόσιου τομέα, στοχεύοντας σε μία οικονομική σταθερότητα σύμφωνα με τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ανάμεσα στις σημαντικότερες επιτυχίες της θητείας του θεωρείται η ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ, ενώ η οκτάχρονη πρωθυπουργική θητεία του συνδέθηκε επίσης με τα μεγάλα έργα υποδομής για την προετοιμασία των Ολυμπιακών Αγώνων και την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. ...επί πρωθυπουργίας του επεδίωξε τον εκσυγχρονισμό της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα για τη σταθεροποίηση και την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας καθώς και την ενδυνάμωση της θέσης της Ελλάδας στην Ευρώπη και στον διεθνή περίγυρο της».

Με αυτά τα λόγια η «Καθημερινή» στις 5/1 ανακοίνωνε την είδηση του θανάτου του Κώστα Σημίτη, Προέδρου του ΠΑΣΟΚ και Πρωθυπουργού της Ελλάδας στην όχι και τόσο μακρινή οχταετία 1996-2004.

Είναι η ίδια εφημερίδα και με την ίδια ιδιοκτησία (οικογένεια Αλαφούζου) που στα χρόνια διακυβέρνησης του Σημίτη, είχε κηρύξει «ανένδοτο» κατά της «διεφθαρμένης» κυβέρνησης (με αιχμή τις κρατικές συμβάσεις που δίνονταν στις εταιρείες του πανίσχυρου τότε Σωκρ. Κόκκαλη). Ήταν ο ίδιος ο Κωστάκης Καραμανλής, πρόεδρος τότε της Νέας Δημοκρατίας (και εκφραστής

της «λαϊκής δεξιάς») που αποκάλεσε τον Σημίτη «**Αρχιερέα της διαπλοκής**» και το μιντιακό λόμπι που τον στήριζε (με επιχειρηματικό κέντρο βάρους τον κατασκευαστικό τομέα και τις δημόσιες συμβάσεις): «5 νταβατζήδες που θέλουν να κάνουν κουμάντο την χώρα».

Πράγματι, επί της δεξιάς Σημίτη, η «μεσιτεία» – δωροληψία του πολιτικού προσωπικού για την «μοιρασιά» των «μεγάλων έργων» ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Τα σκάνδαλα της Siemens, του Χρηματιστηρίου, των υποβρυχίων που «γέρνανε», της «Αθήνας 2004» κλπ. ήταν χαρακτηριστικά, ενώ πλήθος άλλων δεν ήρθαν στο φως της δημοσιότητας (από ανταγωνιστές). Σε ένα υπουργικό συμβούλιο με Τσοχατζόπουλους (του «πατριωτικού» ΠΑΣΟΚ), Βενιζέλους, Τσουκάτους, Μαντέληδες, Παπακωνσταντίνου κ.ά., η κατασκευασμένη εικόνα του «αδιάφθορου καθηγητή – πρωθυπουργού» θυμίζει κάποιο ανέκδοτο με τον Τοτό... Απέναντι, τότε, στις καταγγελίες διαφθοράς ο Σημίτης με το θράσος Ρωμαίου Έπαρχου της Ιουδαίας, απαντούσε : «όποιος έχει στοιχεία να τα πάει στον εισαγγελέα». Ωστόσο και σ' αυτήν την περίπτωση, ο νόμος «περί ευθύνης υπουργών» του Βαγ. Βενιζέλου, εξασφάλιζε το ακαταδίωκτο...

Παρά την σχετική φιλολογία όμως, η «με το αζημίωτο» εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων από το πολιτικό προσωπικό δεν είναι φαινόμενο μόνο της «ψωροκώσταινας», παρά σύμφυτο με τον καπιταλισμό στην παρακμιακή του φάση, τα μονοπώλια και τον ιμπεριαλισμό. Το «σπονσοράρισμα» της φούσκας των χρηματιστηρίων ήταν διεθνές φαινόμενο από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, το σκάνδαλο Siemens ήταν διεθνές με επίκεντρο την Γερμανία, ενώ ιδιαίτερα στην Αμερική η «μεσιτική αμοιβή» στις εξοπλιστικές προμήθειες είναι νόμιμη. Πέρα από τον «φερετζέ» και τα παχιά λόγια των «εθνοπατέρων», για το «εθνικό» ή το «κοινό» συμφέρον που υποτίθεται υπηρετούν, φτάνει να αναλογιστούμε την «επιχειρηματική» – ανταποδοτική (συνήθως ως «σύμβουλοι») μεταγενέστερη καριέρα των σύγχρονων του Σημίτη «ηγετών», για να καταλάβουμε ποιοι πραγματικά

κυβερνούν τον κόσμο: Μπιλ Κλίντον (δημοκρατικοί- ΗΠΑ), Τόνι Μπλερ (εργατικοί- Βρετανία), Λιονέλ Ζοσπέν (σοσιαλιστές- Γαλλία), Γκέρχαρντ Σρέντερ (σ.δ.- Γερμανία) κ.ά., ανταμείφθηκαν πλουσιοπάροχα για τις υπηρεσίες τους.

Όλοι οι παραπάνω, του Σημίτη συμπεριλαμβανομένου, σηματοδοτούν την οριστική ταύτιση της σοσιαλδημοκρατίας με τον νεοφιλελεύθερο «άγριο» καπιταλισμό. Η σοσιαλδημοκρατία ήδη από την εποχή του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου είχε προδώσει την εργατική τάξη, όπου χρειάστηκε δολοφόνησε τους επαναστάτες (όπως την Λούξεμπουργκ κ.ά.), ωστόσο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, επωφελούμενη από την 30ετία+ συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης, μπόρεσε να «χτίσει» ένα **«κοινωνικό συμβόλαιο» μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας**, παρέχοντας κάποιου τύπου «κοινωνικό μισθό»: στοιχειώδεις έστω κοινωνικές υπηρεσίες, υποτυπώδη έως πολύ καλά δημόσια συστήματα παιδείας και υγείας, κάποια δημοκρατικά και εργατικά δικαιώματα.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1970, η μείωση του μέσου ποσοστού κέρδους και της οικονομικής μεγέθυνσης στις μητροπόλεις του δυτικού καπιταλισμού, δεν άφηνε περιθώρια για περαιτέρω παροχές παρά για αποδόμηση του «κοινωνικού κράτους» και ξεπούλημα των κερδοφόρων τομέων του. Φυσικά, όλη αυτή η αποδιάρθρωση δικαιωμάτων, εισοδήματος, δικτύου κοινωνικής προστασίας κλπ. δεν έγινε γραμμικά, με τον ίδιο τρόπο, στον ίδιο χρόνο και χωρίς αντιστάσεις. Αν και το ΠΑΣΟΚ (του Ανδρέα) είχε χρησιμοποιήσει τον Σημίτη για να επιβάλει το σταθεροποιητικό πρόγραμμα λιτότητας του 1985-87, επανακρατικοποίησε το 1993 την ΕΑΣ, κάτω από το βάρος των εργατικών αγώνων που προηγήθηκαν, ενώ παντού στην Ευρώπη ιδιωτικοποιούσαν το «σύμπαν». Η ίδια η κυβέρνηση Σημίτη αναγκάστηκε το 2000 και το 2001 να αναστείλει την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση Γιαννίτση (άλλος «εκσυγχρονιστής καθηγητής», σημερινός υποψήφιος για την ΠτΔ) μετά από 2 μαζικότερες Γενικές Απεργίες.

Τέλος, πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτό που αποκαλούμε «ρεφορμισμός» δεν είναι απλά κάποιοι ξεπουλημένοι απατεώνες πολιτικοί και «επαγγελματίες» συνδικαλιστές, αλλά η «μέση συνείδηση» της εργατικής τάξης στον καπιταλισμό. Αποτελεί την συνισταμένη ανάμεσα στην οικονομική και ιδεολογική επικυριαρχία της αστικής τάξης («εθνικό συμφέρον», η χρεία των «διευθυντών-ειδικών» κλπ.) και την ανάγκη των εργατών να βελτιώσουν το επίπεδο διαβίωσής τους.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά, στο πρώτο τηλεοπτικό «ντιμπέιτ» το 1996 μεταξύ του Σημίτη και του αντίπαλου από την ΝΔ, Έβερτ, ο δημοσιογράφος έκανε την καταληκτική ερώτηση «τι θα μπορούσατε να υποσχεθείτε σε έναν νέο άνεργο σήμερα». Ο Έβερτ «απήγγειλε» το γνωστό ποίημα για «λιγότερο κράτος – φόρους», «ανάπτυξη» των επιχειρήσεων – οικονομίας και τις «ευκαιρίες» για τα ψίχουλα που θα πέσουν από το τραπέζι στους πλεμπαίους. Αντίθετα, ο Σημίτης αναφέρθηκε στα μαθητικά του χρόνια την δεκαετία του 1950, με το καπέλο με την κουκουβάγια να φοράνε οι «γυμνασιόπαιδες», τα πιστοποιητικά «κοινωνικών φρονημάτων» και την μεγάλη φτώχεια του πληθυσμού. Είπε ότι από τότε έχουν αλλάξει πολλά και θα συνεχίσουν να αλλάζουν προς το καλύτερο. Πρακτικά, αναφέρθηκε στην εμπειρία των περισσότερων ανθρώπων στα μέσα της δεκαετίας του 1990...

Ο ρεφορμισμός με την μορφή της σοσιαλδημοκρατίας είχε οργανική σχέση με τα συνδικάτα (όπου οι εργαζόμενοι ενώνονται όχι ως παραγωγοί αλλά ως πωλητές εργατικής δύναμης) και ήταν, μέχρι τις αρχές του αιώνα μας, πολιτικά και οργανωτικά πανίσχυρος.

Γι' αυτό και τα αντίστοιχα «Τέμπη» της δετίας Σημίτη: κατάρρευση εργοστασίων Ρικομέξ – Φάραν, Φιαλοπλάστ κλπ. στον σεισμό της Αθήνας το 1999 με 136 νεκρούς / ναυάγιο «Σάμινα» το 2000 με 81 νεκρούς, δεν σηματοδότησαν την έκρηξη κάποιας λαϊκής δυσαρέσκειας, όπως σήμερα, παρά τις ίδιες κοροϊδίες για «το μαχαίρι που θα μπει βαθιά στο κόκαλο»...

Πάνω απ' όλα, ο Κώστας Σημίτης ήταν ο βασικός καθοδηγητής της στρατηγικής της «ισχυρής Ελλάδας», μέλος της ΟΝΕ, μέσα από τα «greekonomics» της προενταξιακής στο ευρώ διαδικασίας, με την απατηλή ισοτιμία του 340,75/1 (που πολύ σύντομα η παραγωγικότητα της εργασίας και το ... ελληνικό δαίμονιο μετέτρεψαν σε 1000/1).

Γι' αυτό και είναι «δίκαιες» οι τιμές που του απέδωσε, με αφορμή τον θάνατό του, όλο πρακτικά το (πρώην και νυν από την ΝΔ έως την «νέα αριστερά») κοινωνικό και πολιτικό μπλοκ των #menoumeeuropi .

Γιατί, μπορεί στην θέση των «5 νταβατζήδων» του 2000, να κυριαρχούν πια 10 όμιλοι και 12 πρόσωπα, που εκκινούν κυρίως από τον ναυτιλιακό τομέα («Εφημ. των Συντακτών» 19/1/25), αλλά η κυρίαρχη στρατηγική της ελληνικής αστικής τάξης παραμένει (προς το παρόν) στο πλευρό του ευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου.

Απέναντι στα εύσημα του Μητσοτάκη για την «αντίσταση» του Σημίτη στον «λαϊκισμό» αντιπαραθέτουμε το γνωστό απόσπασμα από τον Μπρεχτ :

Αυτοί που αρπάζουν το φαί απ' το τραπέζι

Κηρύχνουν τη λιτότητα

Αυτοί που παίρνουν όλα τα δοσίματα

Ζητάνε θυσίες

Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους

Για τις μεγάλες εποχές που θα'ρθουν

Αυτοί που τη χώρα σέρνουνε στην άβυσσο

Λες πως η τέχνη να κυβερνάς το λαό

Είναι πολύ δύσκολη για τους ανθρώπους του λαού

.....

Στρατηγέ ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ

**Ξέρει να πετάει
Ξέρει και να σκοτώνει
Μόνο που έχει ένα ελάττωμα
-ξέρει να σκέφτεται**

Βαγγέλης Λιγάσης